

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8448/2021
17.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца Основног јавног тужилаштва у Горњем Милановцу, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Панић, адвокат из ..., ради одређивања мере заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 298/21 од 27.07.2021. године, у седници одржаној 17.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 298/21 од 27.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П2 144/20 од 23.04.2021. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и забрањено туженој даље узнемиравање чланова породице – свекра ББ и заове ВВ и наложено јој да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања, којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство чланова своје породице. Другим ставом изреке одређен је период од годину дана трајања мере заштите од насиља у породици изречене ставом првим изреке и одређено да може бити продужено све док не престану разлози због којих је мера одређена. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 298/21 од 27.07.2021. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда (првим ставом изреке) и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка (другим ставом изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијски наводи, чијом садржином се указује да је у поступку пред првостепеним судом учињена битна повреда поступка из члана 374. став 1. ЗПП, у вези са чланом 206. Породичног закона (о томе да јавност наводно није била искључена на једном рочишту пред првостепеним судом), као и указивање тужене на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, нису били предмет оцене овог суда, будући да се ради о повредама које се не могу сматрати разлогом за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена живи у породичном домаћинству са својим супругом и двоје малолетне деце, свекром (рођеним 1948. године) и заовом (рођеном 1976. године) и њеним малолетним дететом, у трособном стану на спратном делу куће у власништву њеног свекра. Иако живе у истом простору, ужа породица тужене функционише у засебном домаћинству од њених свекра и заове. Односи ова два домаћинства су нарушени од повратка заове тужене, након прекида њене брачне заједнице, у очеву кућу. Тужена врши психичко насиље над свекром и заовом, називајући их погрдним именима и онемогућавајући им нормалан живот у кући. Њихови лоши односи ескалирали су 17.11.2020. године, када је супруг тужене ударио сестру, због чега су му изречене хитне мере привременог удаљења из стана и привремена забрана контактирања и приласка оцу и сестри као жртвама насиља, након чега је надлежни орган старатељства започео рад са овом породицом. По истеку изречених мера и повратку тужене и њеног супруга у кућу, исто понашање тужене је настављено, због чега су њени свекар и заова узнемирени, а обраћали су се и полицији ради заштите. Мишљење органа старатељства је да постоји висок ризик од насиља у овој породици, имајући у виду да тужена континуирано врши насиље према свекру и заови, чему присуствују и малолетна деца, и да тужена и њен супруг не сагледавају своје понашање и не прихватају одговорност за његове последице.

Код овако утврђеног чињеничног стања, судови основано закључују да описано понашање тужене представља насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, због чега јој је побијаном одлуком правилно изречена мера ради заштите од насиља сходно одредби члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона.

Насиље у породици, дефинисано одредбом члана 197. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/05, 72/11, 6/15), подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, а карактеристични видови насиља (именовани облици насиља), одређени су ставом 2. истог члана, уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање, које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

По оцени ревизијског суда, правилно су нижестепени судови закључили да понашање тужене према свекру и заови, који су чланови породице тужене у смислу члана 197. став 3. тачка 2. Породичног закона, одступа од уобичајног понашања у међусобним односима чланова породице и да се оно карактерише као насилничко

понашање. Испољено понашање тужене угрожава превасходно физичко и душевно здравље и спокојство њеног свекра и заове, код којих ствара осећај узнемирености, несигурности и страха, као и бојазни за сопствени, али и живот својих најближих сродника (малолетни унуци, односно деца), што оправдава изрицање мере заштите од насиља, предвиђене чланом 198. став 2. тачка 5. Породичног закона. Наиме, имајући у виду све околности конкретног случаја, изрицање ове мере заштите од насиља у породици неопходно је како би се жртвама насиља пружила заштита и обезбедили мир и спокојство за одређени временски период и као таква представља одговарајућу меру заштите од насиља према утврђеној врсти и обиму насиља.

По оцени Врховног касационог суда, наводи на којима је ревизија заснована не доводе у сумњу правилност примене материјалног права садржаног у одредбама Породичног закона, које су нижестепени судови правилно применили, налазећи да је потребно изрицање тражене мере заштите од насиља у породици.

Осталим ревизијским наводима тужене оспорава се, посредно или непосредно, чињенично стање, које она сматра битним а које, по њеном мишљењу, није правилно или потпуно утврђено у спроведеном поступку. Ти наводи ревизије, којима се указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, не могу бити дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. овог закона ради о ревизији изјављеној у спору за заштиту од насиља у породици.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани, јер представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**